

Tiếng Lòng Người Con Mẹ Sao Biển

“Em không nghe mùa thu?... Em không nghe rạo rức?”

(Tiếng Thu. Thơ: Lưu Trọng Lư – Phổ nhạc: Phạm Duy)

Tiếng Thu nhẹ, là vì tiếng rì rào của gió, của lá cây xào xạc rớt vào tai qua cửa ngõ con tim, dấy lên cung bậc buồn vui man mác. Lưu Trọng Lư đã mở lối cho một nghệ thuật cảm âm tài tình và được phối dẫn bởi tài hoa Phạm Duy.

Mùa Thu đẹp không những bởi ánh mắt nhìn của đôi mắt sáng, mà còn bởi đôi mắt mù lòa của người hành khất trên dòng đời nổi trôi, đặc biệt trong cơn đại dịch toàn cầu bởi Virus Viêm phổi cấp Vũ Hán.

Lần giở trang tin mừng, nơi thành Giê-ri-cô với câu chuyện hai hành khất mù ngồi bên vệ đường. (Mt 20, 30 - 34).

Đôi tai tràn ngập tạp âm những bước chân hỗn độn của đoàn người xô đẩy, tiếng bước chân nào là của Giê-su đây? Trong muôn vàn huyền não đám đông dịch chuyển, tiếng Giê-su là tiếng nào, chỗ nào, đã đến gần chưa? Dựa dẫm vào đôi tai ư? Không thể. Cho đến lúc con tim bén nhạy rung cảm, trực giác mách bảo Giê-su đang đến gần. Hai ông bật lớn tiếng gào, chưa chắc to hơn hẳn những tạp âm kia, mà kêu xin: Thương xót tôi, Ông Giê-su ơi!

Trong khung cảnh này đã diễn ra ba động thái

- Đám đông đe nạt hai ông im đi, hai ông càng cố kêu to hơn. Cảnh huyền não càng thêm huyền não!

- Nhưng Chúa Giê-su nghe thấy tiếng kêu xin và gọi hai ông đến bên Người.

- Có người thương hai ông, lên tiếng khích lệ: Ngài đang gọi đó, cam đảm lên. (Mc10, 49)

Nhờ nghe được lời khích lệ, hai hành khát mù vui mừng bật đứng dậy, quăng cả áo và những bước chân tìm đúng hướng vội đi tới Giê-su.

Người chạnh lòng thương xót trước lời cầu xin chữa sáng mắt. Người sờ vào mắt hai ông và mắt hai ông được sáng. Hai hành khát mù giờ đây được nhìn thấy. Họ tin Người, rồi đi theo Người.

Vì Mù nên khổ sở trong cuộc sống. Sống Mù nhưng nhận ra Chúa có quyền năng cứu chữa. Tuy Mù nhưng nhận biết Chúa đang đến. Biết Mù nên càng kêu xin khẩn thiết hơn. Đó là người hành khát mù năm xưa.

Tôi thử đặt tôi vào trong bối cảnh hiện tại 2020.

Con đại dịch toàn cầu Virus Viêm phổi Vũ Hán khởi phát cuối 2019 bước sang năm mới, trong vòng 3 tháng đã làm nhân loại hoảng loạn, sinh hoạt xã hội đình trệ, các giá trị nhân văn cơ hồ không đứng vững, sinh mạng con người trở nên bấp bênh, con số tử vong không ngừng tăng cao mà chưa cách gì chặn đứng. Ngay cả nơi cho là thành trì đức tin Vatican, Italia kề bên lại là nơi hỗn loạn, thê lương hơn cả. Đến nỗi người Cha chung đáng kính, Đức Phanxico già nua phải lầm lũi cất bước đến tìm nguồn trợ giúp trước chân dung Mẹ là phần rỗi của dân thành Roma tại đền thờ Đức Bà Cả, rồi lại cô độc tiếp bước hành hương đến dưới chân Thánh Giá làm phép lạ tại nhà thờ Marcello cầu xin lòng thương xót Thiên Chúa. Rồi Ngài nài đến lòng thương xót Chúa với năng quyền Mục Tử thành Rôma được trao ban, Ngài trao đi Ôn Lành Toàn Xá ...

Trước khi đại dịch xuất hiện, tôi thường tự hào về những ngôi thánh đường được xây mới to lớn hơn, thánh lễ đều đặn hàng ngày, cùng nhau tụ tập đông đúc dự lễ vùng miền, những thánh lễ đại trào liên tiếp diễn ra, với những nghi thức tráng lệ hơn, cho rằng để làm vinh danh Chúa hơn, cho mọi người biết đến Chúa hơn. Nhưng tôi chưa một lần tự hỏi: Chúa có muốn không?

Khi đại dịch xuất hiện. Thánh đường nguy nga lạnh tanh vắng bóng người, không được phép tập trung. Thánh lễ âm thầm được trực tuyến, gia đình tôi tụ hai, tụ ba đứng ngòai quỳ nghiêm cẩn trước cái màn hình vô tri vô giác. Tôi chứng kiến cảnh thánh lễ cuối cùng cho người qua đời trong dịch bệnh cũng âm thầm lạnh lẽo theo đúng ca từ của cố nhạc sĩ Vũ Thành An: “khi lia trần có mấy người đưa?”. Trong cơn đại dịch, tôi nhớ ra cảnh tượng sập đổ của những thánh đường bên Trung Hoa lục địa, Iraq và Philippins do bàn tay con người tạo ra. Tôi tự hỏi: Chúa có muốn như thế không?

Trước tác hại Virus Corona, nhân loại ngỡ ngàng hoàn toàn bị động, không hề có một kinh nghiệm để đối phó.

Mọi chính phủ, cơ quan tổ chức ứng phó theo mỗi cách. Mọi tôn giáo đặt niềm tin vào Đấng mình tin mà kêu gọi cầu xin bằng mọi hình thức. Chính trong bối cảnh này, tôi cần chuẩn bị để thẩm định lại cách thể tôi tin mà tôi sống. Đúng theo như nhận định của John Shea, một thần học gia Hoa Kỳ: “Nếu không có kinh nghiệm sống trong mối tương quan với Thiên Chúa, thì thông điệp trở nên vô nghĩa và đạo đức trở thành điều nực cười.” Rõ ràng việc thực hành đức tin của tôi trước đây đơn thuần như là chạy theo một trào lưu văn hóa, muốn phô trương mình ra, không có một cam kết cá vị nào với Chúa cả.

Đức Giáo Hoàng Benedicto XVI cũng cùng nhận định trên, Ngài chia sẻ: Anh có thể tin mà không cần thấy một Chúa Giê-su bằng xương bằng thịt, nhưng anh không thể tin nếu không có được kinh nghiệm với một Chúa Giêsu đang sống.

Giờ đây, tôi cảnh tỉnh và buộc thực hành điều tôi nói, tôi dạy, tôi góp ý trong phận vụ tôi. Tôi ý thức và làm phận vụ mình như là một bản phận một người làm công mà không dám đòi hỏi gì nơi Chúa, bởi tôi không xứng đáng. Tôi nhận ra được đây là thời điểm tôi phải thờ phượng Chúa không phải nơi đền “thành Giêrusalem hay trên núi Sinai”, tôi phải trở về cách thờ phượng chính Chúa Giê-su đã dạy: Thờ phượng trong Thần Khí và sự thật. (Gn 4,24)

Tôi đã nhận lãnh một cách nhưng không, chức vụ tư tế nơi Bí tích Rửa tội. Trong hoàn cảnh hiện tại, mục vụ gia đình tôi chăm sóc là bằng những buổi kinh chung, bằng Lời Chúa và kinh Mân Côi, bằng hy sinh và nhẫn nhục, bằng động viên khích lệ, bằng nỗ lực còn sót lại ... Tôi thờ phượng Chúa nơi tâm hồn tôi, trước bàn thờ Chúa trong gia đình cùng với người thân. Tôi phải khám phá lại kho báu ẩn kín nơi gia đình tôi, có thực chất, với mọi phức tạp và đấu tranh, mọi vui buồn và hy vọng từng ngày. Tôi phải xóa bỏ trong tôi “lý lịch thành phần ưu tú” và trở lại gốc gác mình là “thành phần dân chúng” để gia đình nhỏ bé của tôi được êm ấm mà thờ phượng Chúa trong con người nhau. Dần dà tôi thấy an tâm, gắn bó hơn với Chúa và với nhau.

Người hành khát mù, hạnh phúc vì mù lòa, và đã được sáng mắt. Còn tôi tuy mắt sáng mà cứ mãi loay hoay trong giòng đời bất định và chẳng khác chi mù!

Khi đau khổ và những điều tệ hại xảy ra hoành hành, tôi gặm nhấm đau khổ và cảm nhận thấm thía rằng tôi bất lực, tôi kêu nài Chúa cho đến một lúc Ngài đáp lại tôi.

Tôi có cảm nhận rằng trong cơn đại dịch mà con người đang trải qua, bao lâu còn chưa khép đôi mắt lại để trở thành mù mà kêu xin khẩn thiết, thì cơ hội được sáng chưa xảy ra. Nhưng tôi tin rằng nhân loại đến một

lúc sẽ biết nhận ra sự bất lực của mình mà van nài Thiên Chúa, khi ấy chắc chắn Thiên Chúa ra tay.

Lời hát rất lạc cung của người bạn đời tôi, một lần làm tôi vội dấu giọt nước mắt - linh mục nhạc sĩ Vũ Đức Hiệp đã cảm nhận sâu sắc và truyền lửa trong Năm Thánh ngoại thường Lòng Thương Xót Chúa, cũng mong trở thành lời cầu khẩn chung khẩn thiết không ngừng vào thời điểm tang thương này:

“Lạy Chúa Giê-su con tin tưởng vào Chúa. Lạy Chúa Giê-su con tín thác vào Chúa. Vì ngoài lòng Chúa xót thương, không còn nguồn hy vọng nào...”

Tân Hội 4.4.2020